

המדינה השכנה הידידותית: רחוב היצאניות במרכז איסטנבול

העוסקות במקצוע זה תופסות את כל הרחוב הארוך, והן נמצאות תחת השגחה מתמדת של המשטרה ושל משרד-הבריאות. מספרן הכללי עולה על 400, והן צריכות לעבוד שעות ארוכות. כי שכר-העבודה נמוך מאוד: עשר לירות תורכיות (כשלוש לירות ישראליות) עבור ביקור קצר.

ברחוב הילכו רוכלים, שהציעו פיסטוקים וממתקים, תה חם ונעלי-בית. אבל אי-אפשר היה בשום אופן להשיב אותו לרחוב רגיל. ראשית — מפני שלא היו בו חנויות. שנית — מפני שבכניסה לכל בית עמדה לה גברת בשלב זה או אחר של עירטול. איפה שלא עמדה גברת כזאת, ניצב תור ארוך של לקוחות. סימן שהגברת כה יפה ומבוקשת, שאין לה זמן לחכות בחוץ, עד שיופיע לקוח הרוצה בה.

★ ★ ★

הזמנה להרמון

רוב הלקוחות ברחוב הסגור היו בחורים צעירים. פה ושם נראו כמה בודדים, כאילו ערכו window-shopping — כאילו בחנו את הסחורה בחלונות-הראיה. אחרים פסעו בצעדים נמרצים, מבלי להסתכל לצדדים. יודעים את מי הם רוצים? גברו וממהרים כבר לצאת?

לרוב באו הלקוחות חבורות-חבורות. סטודנטים שניצלו חופשה, או שהחליטו כי היום זקוקים הם למונח רוחני ממין אחר. פקידים שהגנו בצורה זו את יום הולדתו של אחד מהם. הם התעכבו ליד כל דלת. גם כאשר מבט ראשון הספיק להוכיח להם שאין ה"סחורה" ראויה לשמה. הם החליפו בדיחות שלא יכולתי להבינן. אבל הם צחי קו, והגשים צחקו איתם בטוב-לב. פה ושם שלח מישהו יד. "הסחורה" לא נעלבה, אפילו לא היתה בבחינת חתול בשק.

כל הזמן ניסיתי לצלם בהחבא. לפתע הבחינו כמה צעירים במצלמתי. שניים מהם רצו אלי, כשהם צועקים בשצף-קצף. הסתרי תי את המצלמה וצעקתי באנגלית שאינני מבין תורכית. השניים נעצרו לידי, וכרה-ף: עין התקהלו סביבי גם יתר בני החבורה. "מגיין אתה?" שאלו אותי. עניתי שאני מ"ישראל. "אין אצלכם דבר כזה?" התעניינו. השבתי בשלילה.

"אז מה אתה עושה כשאתה רוצה לבלות עם אשה?" תמה אחד הצעירים.

אחר השיב משהו בתורכית וכולם פרצו בצחוק. שאלתי מה אמר. "הוא אמר, תירגם גם מישהו, ש"כשאתה צריך בחורה — אתה בא לאיסטנבול!"

כדי להראות לי, שהם מתכננים לכל זאת בדידות של גבר-אליגבר, הציעו לי להצט"רף אליהם — על חשבונם. "אינשיראה היא היפה בנשות ביוגלו", האיצו בי.

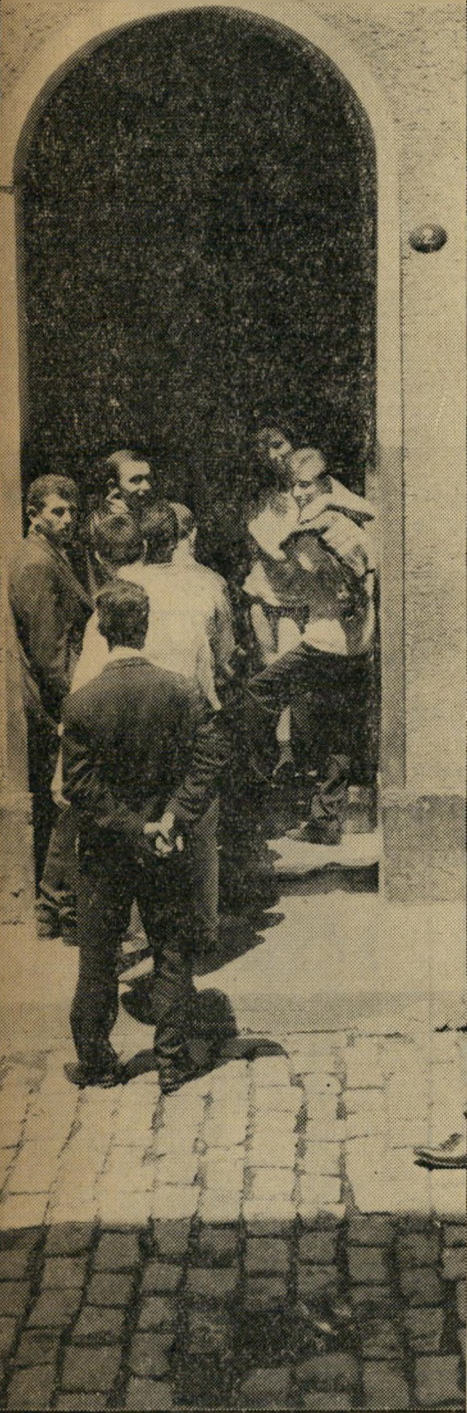
"לא, תודה רבה", שיקרתי באדיבות, "כבר הייתי אצל אחת היום", והסתלקתי.

כי בנות ביוגלו אינן יכולות להתחרות עם היופי של עירן — והעדפתי את זכרו"נות האכזרית של אלף-לילה-לילה על בנות הרחוב הסגור של ספטמבר 1962.

הן יושבות ומחכות

להופעת הלקוחות. אלה הן שתיים מתוך למעלה מ-400 היצאניות, העובדות ברחוב זה. לא מזמן הושמעו קולות שדרשו את חסול הרחוב ואיסור היצאנות, אך הממשלה סירבה לפעול.

בידידות

מחבקת יצאנית את ה"לקוח. אין היא נעלבת שהם מחכים דנוקא לדיירת אחרת באותו בית.

הרחוב

אינו דומה לשום רחוב רגיל. אין בו ילדים, אין בו חנויות. המהלכים בו הם גברים בלבד — ואילו הנשים עומדות בפתחי הבתים, מוכנות לקבל לקוחות. בקצה השמאלי: דלת הנושאת את הכתובת "משטרה". הנשים הנראות בתמונה זו

הן מבוגרות, בדרך כלל: אלה הן מנהלות הבתים, או יצאניות ותיקות במקצוע ולכן גם זולות מאוד. ליצאניות הצעירות אין פנאי לעמוד בפתח או להסתובב להנאתן, כי התור אליהן גדול. יחסו של התורכי הממוצע לרחוב זה הוא ענייני, ומובן מאלי, כמצד רגיל.